

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Φιλοθέου

Ἡ πρόνοια τῆς Γλυκοφιλοῦσης *

«...Καὶ ἡ Παναγία δὲν θὰ μᾶς ἀφήση...»

Στὴν **γερμανικὴ Κατοχή**, εἶχε τελειώσει σχεδὸν ἡ προμήθεια τοῦ σιταριοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου, καὶ οἱ Πατέρες ἀποφάσισαν νὰ κόψουν τὴν φιλοξενία.

Ἐνας εὐλαβῆς Γέροντας, ὁ Γερο-Σάββας, ὅταν τῶμαθε, πολὺ λυπήθηκε καὶ παρακαλοῦσε τὴν Γεροντία νὰ μὴν τὸ κάνουν αὐτό, γιατί θὰ λυπήσουν τὸν Χριστὸ καὶ θὰ φύγη ἡ εὐλογία ἀπὸ τὴν Μονή.

Τοὺς ἔλεγε δὲ καὶ πολλὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, ὅπως τῆς Σωμανίτιδος χήρας μὲ τὸν Προφήτη Ἡλία κ.ἄ., καὶ τελικὰ τὸν ἄκουσαν.

Κάθε λίγο καὶ λιγάκι ὅμως ἐνοχλοῦσαν τὸν Γερο-Σάββα καὶ τοῦ ἔλεγαν:

- Τὸ ἀλεύρι τελείωσε... Τί θὰ γίνη;...

Ὁ Γέροντας τοὺς ἀπαντοῦσε:

- Πατέρες μου, αὐτὸ τὸ λίγο ποὺ ὑπάρχει ἀκόμη, ἄς τὸ φᾶμε μαζὶ μὲ τὸν κόσμος, καὶ ἡ Παναγία δὲν θὰ μᾶς ἀφήση..

Εἶχαν ἀπομείνει πιά μόνο εἴκοσι πέντε ὀκάδες σιτάρι στὴν ἀποθήκη τῆς Μονῆς καὶ τίποτε ἄλλο, καὶ ἄρχισαν οἱ Πατέρες νὰ διαμαρτύρωνται στὸ Γερο-Σάββα κάπως πειραχτικά:

- Ἐ, Γερο-Σάββα, τελείωσε τὸ σιτάρι... Τί γίνεται τώρα;...

Τὸ εὐλαβέστατο καὶ πιστὸ Γεροντάκι ἀπαντοῦσε:

- Μὴ χάνετε, εὐλογημένοι, τὴν ἐλπίδα σας στὴν Γλυκοφι-

λουσα μας... Αλέστε και αυτες τις εΐκοσι πέντε οκάδες σιτάρι, κάντε τὸ ψωμί και μοιραΐστε το στους Πατέρες και στους λαϊκούς, και ὁ Θεός θα φροντίσει για ὅλους μας, σαν καλὸς Πατέρας...

Μόλις τελείωσε τὸ ψωμί τους, πριν ακόμη πεινάσουν, ἔφθασε

ἓνας Καπετάνιος ἀπὸ τὴν Καβάλα στὴν Μονὴ Φιλοθέου και ζήτησε ξυλεία νὰ ανταλλάξει μὲ σιτάρι.

Βλέποντας οἱ Πατέρες τόσο ὀλοζώντανη τὴν πρόνοια τῆς Παναγίας, πὺ φρόντισε σαν καλὴ Μάνα τὰ παιδιά της, δόξασαν ὅλοι τὸν Θεό.

Περισσότερο φυσικὰ ἀπ' ὅλους ἐδόξασε τὸν Θεὸ και εὐχαρίστησε τὴν Παναγία ὁ Γερο-Σάββας, ὁ ὁποῖος και τὴν εὐχαριστοῦσε συνέχεια μὲ τὴν ἀγία του ζωή.

Ἐλεγε μετὰ στους Πατέρες ὁ Γέροντας:

- Δὲν σᾶς ἔλεγα, εὐλογημένοι, ὅτι ἡ Παναγία δὲν θα μᾶς ἀφήσει;...

(*) Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, Ἀγιορείται Πατέρες και Ἀγιορείτικα, ἔκδοσις «Ἱεροῦ Ἡουχαστηρίου Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», σελ. 136-137, Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης 1998. Ἐπιμέλ. ἡμετ.